

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipue desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Iudicia Dei elucere in morte aut vocatione variorum peccatorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

alijsque aduersis euentibus punit, tuba quodammodo clangit in reliquos omnes; quos ita terendo vocat, & ad pœnitentiam peragendam inuitat, si velint similem iram euadere. Ita Christus Seruator noster quibusdam referentibus ipſi, quod Pilatus quosdam Galilæos, dum sua Sacrificia offerret, decollasset, dixit: *b. punitis quod si Galilæi præ omnibus Galilæis peccatores fuerint, quia talia passi sunt?* Non, dico vobis: sed nisi pœnitentiam habueritis, omnes similiter peribitis. sicut illi dece[m] & octo, super quos cecidit tarris in Siloe, & occidit eos: punitis, quia & ipsi debitores fuerint prater omnes homines habitantes in Ierusalem? Non, dico vobis: sed ut intelligatis, *quod si pœnitentiam non egeritis, omnes similiter peribitis*, quasi dixerit: Infelix horum hominum mors non propterea præcipue illis euenit, quod maximi essent totius Galilææ, ac Iudææ peccatores; sed quod essent peccatores: id enim sufficit. quamobrem, si & vos peccatores estis, ex pœna alijs illata cautiiores euadere studete, vobis persuadens, infelicem hanc illorum mortem, vocem esse Dei ad pœnitentiam vos vocantis, & inuitantis; ne similis pœna, qua nunc verè digni estis, vobis contingat. Accedamus itaque ac demissæ, vt par est, in profundam occultorum Dei iudiciorum abyssum ingrediamur, quæ prædictis verbis insinuantur; & utilitatis capienda causa attendamus: quem ordinem in his peccatoribus puniendis seruet: vt iustissimè quosdam ob sua peccata puniat; alios verò misericorditer vocet, vt ea dimittant.

§. I. *Iudicia Dei elucere in morte, aut vocatione variorum peccatorum.*

ADITVM in hanc abyssum, aptumque fundamentum nobis præbet Sacra RVTI historia, dum refert: *abisse hominem de Bethlehem Iuda* ut peregrinaretur in regione Moabitide cum uxore sua ac duobus liberis, eo animo vt breui aliquo tempore illic manentes, postmodum in patriam suam reueterentur. quorum tribus aliter accidit: nam illic mortui sunt. Primus omnium obiit Elimelech senex, illiusque familiæ caput: nec tamen reliqui propterea in patriam redierunt, nam post annos decem mortui sunt in flore ætatis suæ uterque filius: cùm ibi Moabitidas vxores duxissent. Sed tandem N O E M I videns se viduam, & solam absque filijs & marito, afflita actremens statuit redire in Bethlehem, vnde exierat. Hoc totum magnis arcaniis & mysterijs ad nostrum institutum aptis est plenum, vt enim ait Sanctus Gregorius: non est in Scriptura sacra inusitatum, vt una eademque persona in factis suis hic referat, quid peccatores faciant contra Deum; inde verò significet, quid faciat D E U S erga peccatores. Quemadmodum Ionas, vt supra est dictum, refert peccatores, qui Deum fugientes, incidunt in mare tribulationum; sed idem tamen figura fuit Christi nostri Seruato-

b. Luc. 13:2.

Ruth. 1:1.

*Lib. 3. Mor.
6.16. exems.
Mo. Davidis.
Vria. &
Bersabee.*

ris, qui, ut nos à peccatis nostris eriperet, fuit in idem mare tribulationum projectus.

INCIPIENTES itaque mysteria hæc euoluere, inueniemus, quamus peccatores vera fide carentes, vitam suā in misera sua Moab, & regionibus infornatis, in fæcibus vitorum suorum ita hærent & conquiescat, ut per totam vitam in eis manere velint: atque qui fidem habent, aut eius aliquod lumen, non statuant discedere à congregatiōne Iustorum, & ad peccatorū partes transire, quasi ex instituto & animi decreto eorū concives esse velint; sed ut peregrinentur, & quasi obiter transcant, hærentes scilicet non nihil in suis vitiis, ut suo palato & appetitioni morē gerant; sed statuentes ea ante mortē defere, confidentes diuinæ misericordiæ, quod tunc per pœnitentiam ad Iustum statum & vitam, à quibus discesserant, conuerti velint. Ad eum modum, quo multi horum temporum hæretici & politici dicere consueverunt: Sectam suam esse ad vivendu commodam; Catholicam verò Ecclesiam, bonam esse ad moriendum: optantes quemadmodū impius Balaam mori morie Instorū: sed vitā peccatorū ducere, & frui cū improbis in hoc sæculo, paradiſo voluptatum sensu; sed cū iustis postea frui etiam paradiſo cœlestiū delicatiū. sed iustis Dei indiciis euenerit eis, quod Elimelech & duobus eius filiis in figura euenerit, ut subito, & nō cogitantibus mors superueniat in loco & statu, quem ad maiorem suā vitæ partē transigendā elegerant, & b) moriantur in peccatis suis. Hoc est enim in more, & lege ordinaria constitutum, quod qui malè viuit, malè moritur. nec dignus is est, ut ad locum securum Sanctæ Bethlehēm reuertatur ad moriendum, qui ex ea voluit exire, ut cum salutis periculo in regione Moab habitaret: sed potius ei competet tremenda illa Ieremiæ sententia dicentis: c) plangite eum, qui egreditur; quia non renieretur ultra, nec videbit terram nativitatis sue. hic bene collocantur lacrymæ: si enim à Deo discedis, & eius Ecclesia, aut è terra viuentium, ubi natus fuisti in esse gratiæ, forte vtratuq; mortem obibis, temporalem & æternam; nec reuenteris ad felicem patriam, quam contempsti. Attende, quod si semel figas pedem in regione vitorum, forte illaqueaberis, teque expones periculo & occasionem ea nunquā deserēdi. Quemadmodum duo hi fratres, qui ingressi tanquam peregrini in regionem Moab, duxerunt in ea vxores: & sic tales egerunt radices, ut permanerint tota vita, donec eos mors occupauit, quam obrem ne existimes tibi licere, aut tutum fore, in eo statu viuere, in quo non velles mori: nec prudentis est, vel ad unum diem in eodem loco hærente, in quo nolles morte præueniri: forte enim dies ille ultimus erit vitæ; aut initium, sine fine, & remedio in peccato perseverandi: & evolens duplē habere paradisum, vtrumque simul amittes. Quemadmodum infelix Balaam amisit d gladio imperfectus cum reliquis peccatoribus, quo-

a Num. 23.

b Ioan. 8.

21. 24.

c Ier. 22. 10.

Num. 31. 8

Tom. 1.

Q

rum

e Apoc. 2.16

f Eccl. 5.6.

Vindicta
Dei incipit
a maioribus

g Ezech. 9.6

h i. Pet. 4.

17.

i Num. 16.

26.

k Apoc. 19.

20.

Nec tamen in huiusmodi euentibus deest interdum diuina misericordia vitam fuerat secutus, quem Balaam si tu fueris imitatus, contra te clamor horribilis illa a tremenda vox Christi Seruatoris in omnes imitatores Balaam: e age paenitentiam, si quo minus, venienti tibi cito, & pugnabo contra te in gladio oris mei; imperando scilicet, ut vita tibi adimatur, qui nolueristi mea misericordia vestri. Quaenamque, ut tunc erunt severissimae, ita nunc sunt vox dulcissima ac benuola Dei, te ad paenitentiam vocantis priusquam ejus iustitiae in ira & furore suo castiger: f Ne diuus (ut ait Sapientis) misericordia Domini magna est: multitudinis peccatorum meorum miserebitur: misericordia enim & ira a Deo cito proximant, & in peccatores respicit ira illius. non tardes conuersi ad Dominum & ne differas de die in diem subito enim veniet ira illius. misericordia enim Dei non debet esse pallium, quo se peccatores regant, ut in suis peccatis persenerent; sed ut illa citius deserant.

Hinc licebit progreedi ad perpendenda Dei iudicia; & qua ratione supplicia sua incipiatur ab ijs peccatoribus, qui ob antiquitatem, dignitatem, aut officiū tenentur, quemadmodum Eliamel, esse meliores; quorum peccata scandalo sunt alijs, & secum afferunt maiorem in Deum ingratitudinem, & maius in proximum detrimentum, ac propter ea pena & supplicium, quod illis infertur, timere facit minores, estq; clamor quidam & admonitio, ut cōuertantur, si enim iustitia diuina maioribus non parcit: nec minoribus parcet. & si altissimā & profunde radicatum arborē iubet abscondi: facilius paruam & teneram euelleret. Quamobrem cum Deus mitteret sex viros habentes instrumenta & vas in terris in manibus suis, ut percuterent habitantes in Ierusalem. dixit eis: g ad sanctuario meo incipite, aut (ut LXX. verterunt) incipite ad sanctis meis, illis videllet, qui ratione status sui Sacerdotalis deberent esse primi in sanctitate; erant vero primi in iniustitate. Nam, ut S. Hieronymus notat digni erant hi, qui primi punirentur; ed quod occasionē peccandi populo dedissent. & (ut S. Petrus dixit) indiciam incipit a domo Dei; ut vultio lumatur de ijs, qui in ea viuentes, sunt alijs scandalo; & sic reliquis induciatur metus, & permoueantur ad paenitentiam; cautiiores effecti ex pena illis illata, quos ut superiores, & quasi capita sua habebant: & qui culpae initium dederat, sint quoq; primi in subeūda pena. Ita enim i Daibah & Abiron, qui populum Dei conturbauerant, puniti sunt horrēda & infeliciissima morte, operiente scilicet terra os suum, eosq; deglutiente, ut viuentes descendenter in infernum, & post eos ignis interfecit ducentos quinquaginta viros, qui a partibus ipsorum stererant. Idem eueniet Antichristo eiusque Pseudoprophetē de quibus S. Ioannes, quod k virtutis si sunt in flagrum ignis ardenti sulphure, & ceteri, qui illos fuerant secuti occisi sunt in gladio. Nā extraordinaria Maiorum delicto extraordinarijs quoque horrendisq; mortibus punienda sunt, ut minores & inferiores coērceant.

di, qua hoīum iudiciorum seueritatem in aliquibus temperet; ne, quia va-
lent ad eam recurrere, desperent. Nam et si moriatur *Elimelech*; at *NoeMI*,
ethiā quā ex parte punita, non tamen moritur: sed per illatam ei penam
ad propriam reduct patriam. Nam ex duobus in eadem peccata lapsis per-
mitit Deus alterū mori ac perire; alterū verò eisdem penis tactum dirigit,
ut conuertatur. Quem enim non ducant in admirationē diuersi euentus
de orum priorum Regum Israel, *Sanlis ac Davidis*? uterque enim fuit iustus
in initio; vterq; in grauiā peccata lapsus; cum totius regni sui scandalo; v-
terq; etiā propter ea punitus. Sed contrariis omnino euētibus. Nāl *Saul* et
iam si punitus, nullū tamen ex pena fructū accepit. Sed in peccato suo ob-
stinatē permanēs, miserrimē periiit: in *David* autē etiam punitus, locum in-
uenit poenitentiæ: ex pena accepta faciens remedium culpa. Sed quid dicā
de duobus aliis Regibus, qui valde magni fuerunt peccatores? Pharaone sc.
ac Nabuchodonosor, vt roq; in populu Dei crudelī tyranno; & vt roq; puni-
to magnis plagiis, ut conquereretur sed diuerso planè euentu. Nam n Pharaō
pertinax in suo peccato, pena deterior factus, miserrimē quis maris rubri
submersus, extintus est: o Nabuchodonosor autē, postquam per septem annos
cum beatis & feris fūxiū quæ si bōs comedens habitasset, aliis simo benedixit, & vi-
uentem in sempiternum glorificauit, & sic ad honorem regnū decorans redit. Pri-
mus fuit imago irae diuinæ, ad rebelles deterrēdos: posterior diuinæ miseri-
cordiæ, ad spem & fiduciam eorum, qui se Deo subiiciunt, ac prosternunt. Sup-
plex ergo D E Y M D. N. orap ne (vt ait David) in furore suo te arguat, nec in
ira corripiat, absq; misericordia, q perentiens te plaga, quam Ieremias inimici
appellat & castigatione crudeli, quæ (vt S. Hierony. adnotat) non tendit sicut
plaga patris ad sanandum & condonandum; sed sicut vulnus inimici ad
occidendum & condemnandum. Cūm igitur Dei plagi soleant à patro
amore inchoare, vtere eis in tuū commodum, antequam plaga inimici
feriat, qua nullum admittit remedium.

*§. 2. Iudicia Dei in eisdem peccatis complices, quos aut vocat
aut perdit.*

SÆPE non sufficiunt supplicia Maioribus illata., vt Minores emen-
tentur, etiā longum tempus D E Y S ad poenitendum concedat; donec
magis perspecta eoru pertinacia, eadē eos, inuoluit pena. Decem an-
nos expectauit D E Y S filios Elimelech post mortē Patris: qui cūm nō redi-
rent in Bethlehē, mortui sunt tandem in regione Moab. vt intelligeres, quod
nisi prima admonitione ex alieno damno prudentior & cautorias: cūm
minime cogitas, illud fenties In te ipso. Huiorei fidē facit Pharaō cū seruis
suis, quorū pertinaciam in retinendis Israelitis in captiuitate puniuit Do-
minus, agerat in n. nocte omne primogenitum in terra Aegypti. à primo-

Tribulatio-
nis disper-
ueniens

1. R. 7. 15.
24. O. 6. 3.
6.
m. 7. Rég. 12.

13.

n. Exod. 14.
2.

o Daniel.

4. 30. 3.

p. Psal. 6. 2.
q. Ierem. 30.
r. 4.

Ruth. 1. 4.

s. Exod. 12.
t. 2.